

ve sporu netvrdila, že zažalovaná pohledávka byla sčítována s pohledávkou, kterou měla žalovaná proti M-ovi, nýbrž namítala jen, že zažalovaná pohledávka byla sčítována s její vzájemnou pohledávkou proti žalující firmě, a že teprve ze svědecké výpovědi M-ovy vyšlo najevo, jak se věc skutečně měla. Chtěla-li se žalovaná sprostíti své platební povinnosti proti žalující firmě sčítáním s M-em, měla se dříve u žalobkyně ubezpečiti, zda plná moc M-ova sahá tak daleko, že může i svůj vlastní dluh proti žalované uhraditi pohledávkou žalující firmy, a ježto není sporné, že tak neučinila, jednala na vlastní vrub a jest právně mylným názor odvolacího soudu, že sčítáním s M-em byla žalovaná své platební povinnosti proti žalobkyni sprostěna. Mylným jest tvrzení žalované v dovolací odpovědi, že sčítání s M-em bylo vlastně jen úsporou pohybů rukou, že by věc byla stejná, kdyby byl M. přijal od žalované hotové peníze a zaplatil jimi hned zase svůj dluh žalované, neboť nejde o pouhé mechanické úkony, nýbrž o právní jednání a z toho, co bylo uvedeno, plyne, že by věc byla v podstatě jiná, kdyby byla žalovaná skutečně vyplatila peníze na úhradu pohledávky žalující firmy k rukám jejího zmocněnce.

Čís. 8577.

Výkaz o nedoplatcích dávky z majetku a přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) jest exekucním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř.

Pro povolení exekuce na základě výkazu o nedoplatcích jest lhostejno, zda berní správa ujednala s povinným, že nepodnikne exekuční úkony, dokud nebude vydán definitivní platební rozkaz, zda bylo něco splaceno na částku uvedenou ve výkazu.

Berní úřad jest povolán, by potvrzoval vykonatelnost výkazu nedoplatků dávky z majetku.

Exekuci lze vésti jen na základě výkazu nedoplatků data ještě čerstvého, nikoliv zastaralého.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, R II 379/28.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na základě výkazu o nedoplatku dávky z majetku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Nelze ovšem stěžovateli přisvědčiti v tom, že výkaz o nedoplatcích dávky z majetku není exekucním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř., vždyť výslovně se uvádí takovýto výkaz v § 1 čís. 13 ex. ř. jako exekuční titul. Výkaz obsahuje všechny náležitosti platebního příkazu, který i stěžovatel považuje za exekuční titul, zejména kdo jest povinným, co má plniti a komu, takže nemůže býti pochybnosti o tom, že může býti exekucním titulem výkaz o nedoplatcích daní a dávek, tudíž výkaz vymáhající stranou předložený, má-li ostatní zákonem stanovené náležitosti. Vzhledem k tomu je pro posouzení věci bez významu, zda byl vydán platební příkaz příslušným

úřadem vůbec, či jen prozatímní, neboť platební příkaz nebyl přiložen jako exekuční titul a nelze se otázkou tou obírat. Rovněž jest bez významu pro povolení exekuce, zda berní správa ujednala s povinným, že nepodnikne exekuční úkony, pokud nebude vydán definitivní platební rozkaz, zda bylo něco splaceno na částku uvedenou ve výkazu. K těmto okolnostem, které by bylo lze uplatňovati jen odporem podle §§ 35 a 36 ex. ř., nelze vůbec přihlížeti při povolení exekuce, která povolena býti musí, je-li tu platný exekuční titul (§ 7 ex. ř.), ani při rozhodování o stížnosti nelze k nim jako k novotám přihlížeti. Rovněž jest bez významu, zda výkaz nedoplatků je půl druhého roku starý, exekuce lze vésti na základě výkazu o nedoplatcích daní a dávek kdykoli právě tak, jako na základě jiných exekučních titulů. Rozhodnou je jen jsoucnost pravoplatného titulu exekučního, nikoliv datum jeho vyhotovení. Pro povolení exekuce jest jedině rozhodným, zda je výkaz ten vykonatelným a zda je dáno svolení Státního pozemkového úřadu. Svolení k vedení exekuce bylo dáno, jak z exekučního titulu patrno, správně obvodovou úřadovnou v O., která jest oprávněna svoliti k zavazení zabraného velkostatku ve smyslu zákona čís. 32/18 a 108/21 výslovně podle čl. I. bod 1 a 9 nařízení vlády ze dne 23. června 1921, čís. 225 sb. z. a n. Opačný názor stěžovatelův, že jen Státní pozemkový úřad sám je k svolení oprávněn, je v rozporu s doslovem zákona. Svolení bylo tudíž dáno oprávněným úřadem. Jiná však jest otázka, zda je potvrzena příslušným úřadem vykonatelnost výkazu toho. Ovšem zase nelze přisvědčiti stěžovateli, že pro posouzení této otázky přichází v úvahu vládní nařízení ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n. Především jest doložka vykonatelnosti připojena roku 1927 a podle zákona čís. 8/28 nelze posuzovati otázku, který úřad má vykonatelnost výkazu toho potvrzovati. Zákon ten však jest vydán pro úřady politické správy, nikoliv pro úřady finanční, které jsou podle zákona čís. 153/19 úplně samostatné, na politických úřadech nezávislé a nelze jeho ustanovení na tento případ vůbec použiti. Otázku tu jest řešiti podle platných zákonů finančních dřívějších. Podle §§ 39, 49, 51 a 52 o dávce z majetku čís. 309/20 přísluší vyměření dávky z majetku berní správě jako vyměřujícímu úřadu prvé stolice. Berní správa vydá a dá doručiti platební rozkaz dávkou povinnému. Doložkou vykonatelnosti jest rozuměti potvrzení, že platební rozkaz nebo výkaz nedoplatků nepodléhá již opravným prostředkům. Opravný prostředek jest podati u úřadu dávku vyměřivšího, t. j. u berní správy jako úřadu I. stolice (§§ 113—114 zák. čís. 220/1896, které v § 52 zákona čís. 309/20 výslovně jsou citovány). Z toho plyne, že jen berní správa, nikoliv její výkonný orgán, berní úřad, může vykonatelnost potvrditi, ježto berní úřad nemá možnosti zkoumati, zda byl podán opravný prostředek, čili nic. Při tom jest bez významu ustanovení, že opravný prostředek nemá odkládacího účinku na platební rozkaz. Neboť otázka vykonatelnosti není totožnou s ustanovením o vyloučení odkládacího účinku. Jediným úřadem oprávněným k potvrzení vykonatelnosti jest tudíž berní správa a ježto potvrzení bylo dáno berním úřadem, tedy úřadem npříslušným, nelze považovati doložku tu za platnou a výkaz za

vykonatelný. V důsledku toho ovšem není tu platného exekučního titulu a exekuce neměla být povolena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud nemůže souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vykonatelnost výkazu nedoplatek (§ 1 čis. 13 ex. ř.) může potvrditi jen berní správa, nikoliv prý berní úřad, ježto prý berní úřad nemá možnost zkoumati, zda byl podán proti platebnímu rozkazu předpisujícímú dávku z majetku opravný prostředek čili nic, při čemž prý bez významu jest ustanovení, že opravný prostředek nemá odkládacího účinku, protože prý otázka vykonatelnosti není totožnou s otázkou odkládacího účinku. Finanční prokuratura hájí proti tomu především názor, že výkaz nedoplatek nepotřebuje vůbec potvrzení vykonatelnosti, poněvadž prý výkazy nedoplatek již podle svého pojmu obsahují jen dávky již splatné a vykonatelné. Avšak tuto otázku netřeba řešiti, an výkaz, o nějž jde, vykazuje potvrzení vykonatelnosti a přiznati sluší dovolací stížnosti, že právě berní úřad jest povolán, by potvrzení to vydával. Neboť nedoplatky může znáti právě jen úřad, jenž platy přijímá, a tím jest právě berní úřad, nikoli berní správa, která dávku jen předepisuje a o splátkách a tudíž o nedoplatecích neví. I kdyby snad vskutku otázka odkladného účinku opravného prostředku proti předpisu neměla významu, jak rekursní soud míní, a bylo by tedy třeba se přesvědčiti o pravoplatnosti předpisu, jest především věcí berní správy, by bernímu úřadu sdělila, že opravný prostředek vznesen byl, pokud se týče věci berního úřadu, by se berní správy o pravoplatnosti předpisu dotázal, prvé než potvrdí vykonatelnost nedoplatek. Poněvadž tedy důvod, z něhož rekursní soud exekuční žádost zamítl, neobstojí, jest přihlédnouti k ostatním důvodům stížnosti exekutovy proti povolení exekuce, a tu jest uznati, že rekursní soud všechny ty důvody správně vyvrátil až na jeden, pročez stačí odkázati na jeho důvody a jen tu jednu otázku na přetřes vzíti. Rekursní soud míní, že jest bez významu, že výkaz nedoplatek jest již 1½ roku starý, správně řečeno, již v době podání exekuční žádosti více než 1½ roku starý byl, neboť prý exekuci lze vésti na základě výkazu o nedoplatecích kdykoli, právě tak, jako na základě jiných exekučních titulů, ježto rozhodnou jest jen jsoucnost titulu a nikoli datum jeho vyhotovení. To jest sice zásadně správné a platí pro všechny jiné exekuční tituly, jen ne právě o výkazu nedoplatek, neboť ten právě mění časem svůj obsah. Ježto totiž nedoplatky podle svého pojmu znamenají, že se musí od původního předpisu odečísti splátky, tedy se každou splátkou suma nedoplatek mění, t. j. snižuje a čas tu tedy hraje právě podstatnou roli. Zajiště by to bylo nehorázné, by se žádala a povolovala exekuce, jak tomu rekursní soud chce, bez ohledu na stáří výkazu, tedy na př. na výkazy vyhotovené před 5 a více lety, aniž by na nich vyznačeny byly splátky v mezičase konané a by takto dlužník takovým nepořádkem nucen byl, proti povolené exekuci splátky po vyhotovení (datu) výkazu konané

spornou cestou uplatňovati (§ 35 druhý odstavec ex. ř.), kdežto při řádném a správném postupu měl býti vyhotoven výkaz nový, v němž by se zrcadlil správně stav přítomný, nikoli dávno minulý a tedy podle obyčejného běhu věcí pravidelně nesprávný. Není ovšem předpisu, jak starý smí nebo nesmí takový výkaz býti, avšak sunt certi denique fines, jako jinde, tak i zde: právo přirozené (§ 7 obč. zák.), neboli slušnost — a to je ten předpis, o který jde — žádá, by se exekuce vedla jen na základě výkazu data čerstvého, ne zastaralého, by berní úřad, když žádá finanční prokuraturu o exekuci, dodal jí výkaz nedoplatků z poslední doby — ne nějaký již před dávným časem vyhotovený — a finanční prokuratura by s návrhem na exekuci nelenila více, než jak podle řádného běhu úředních věcí nutně třeba, tomuto požadavku však předložený výkaz ani zdaleka nevyhovuje. Skutečně exekut tvrdí, což rekursní soud v úvahu nevzal, že bylo zapláceno v mezičase o několik milionů více, než jak výkaz předpokládá, a byla by otázka data výkazu, když už prvý soud ji nevzal v úvahu, mohla pominuta býti jen tehdy, kdyby byl dlužník správnost dlužné sumy ve stížnosti nepopíral.

Čís. 8578.

Dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž bylo odklizen odkázání na pořad práva vyslovené v usnesení prvního soudu, není ani podle § 527 ani podle § 528 c. ř. s. nepřipustným.

Strany, jichž návrhu nebylo při stanovení dražebních podmínek vyhověno, nemůže exekuční soud odkázati na pořad práva a určit jim lhůtu k podání žaloby.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, R II 386/28.)

Ze vnucené dražby nemovitosti byly podle dražebních podmínek vyloučeny stroje. Knihovní věřitelé, tvrdíce, že stroje jsou příslušenstvím nemovitosti, navrhli, by stroje byly pojaty do dražby. Soud první stolice poukázal knihovní věřitele na pořad práva. Rekursní soud k rekursu knihovního věřitele napadené usnesení zrušil. Důvody: Knihovní věřitelé, již nejsou zároveň vymáhajícími věřiteli, nelze odkázati na pořad práva, by se domáhali žalobou proti vlastníkům příslušenství uznání příslušenství, nýbrž žalobu tu mohou podle § 37 ex. ř. podati jen vlastníci, avšak o rozsahu dražebního objektu rozhodují jen vymáhající věřitelé, jimž jest volno uznati vlastnické nároky třetích osob.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu knihovního věřitele.

Důvody:

Na otázku stěžovatelem samým nadhozenou, zda jeho dovolací stížnost jest podle §§ 527 a 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř. formálně přípustná, lze